

Sygn. akt II W 2380/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Marzeny Sobieszek z Komisariatu Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 04.07., 20.09., 04.10., 11.10.2016 r. sprawy przeciwko **P. R. synowi Z. i J. z domu N., urodzonemu (...) w P.** obwinionemu o to, że:

1. w dniu 11 września 2015 roku o godzinie 17:05 w P. przy ulicy (...), na terenie (...), dokonał kradzieży 1 sztuki bluzy sportowej marki (...) o łącznej wartości strat 189,99 złotych na szkodę (...) sp. z o.o.

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

2. w okresie czasu od połowy sierpnia 2015 roku do dnia 04 września 2015 r. w miejscu jak wyżej dokonał kradzieży 1 pary spodni marki (...) o wartości 99,99 zł na szkodę (...) sp. z o.o.

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **P. R.** uznaje za winnego tego, że:

a. 11 września 2015 roku około 17:05 w P. na terenie (...) przy ulicy (...) w sklepie (...), usiłował dokonać kradzieży bluzy sportowej marki (...) o wartości 189,99 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., co stanowi wykroczenie z art. 119§2 i 1 kw w zw. z art. 11§1 kw,

b. w tym samym miejscu w okresie od połowy sierpnia 2015 roku do dnia 4 września 2015 roku dokonał kradzieży spodni marki (...) o wartości 99,99 zł na szkodę (...) sp. z o.o., co stanowi wykroczenie z art. 119§1 kw

i za to na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu łącznie karę 1000 (jednego) tysiąca) złotych grzywny;

2. na podstawie art. 119§4 kw orzeka wobec obwinionego P. R. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 99,99 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy), stanowiącej równowartość ukradzionego mienia;

3. na podstawie art. 82§3 kpw zalicza obwinionemu P. R. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniu 11.09.2015r. przyjmując ten dzień za równoważny grzywnie w kwocie 200 zł;

4. zasądza od P. R. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych oraz 100 (sto) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem. b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2380/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11 września 2015 roku P. R. pracował w salonie (...) w (...) w P. przy ul. (...) od 9:00 do 17:00. W trakcie pracy zabrał z ekspozycji bluzę sportową marki (...) o wartości 189,99 zł i schował ją do torby, mając zamiar wynieść bluzę ze sklepu po zakończeniu pracy bez uiszczenia należności. Około 17:05, kiedy po zakończeniu pracy opuszczał salon, został poddany zwyczajowej kontroli w zakresie wynoszonych ze sobą rzeczy. W trakcie tej kontroli pracownicy sklepu znaleźli w torbie obwinionego schowaną bluzę (...), bez zabezpieczeń, która nie została przez P. R. zakupiona, a którą obwiniony próbował wynieść ze sklepu nie uiszczając za nią zapłaty.

Ponadto w bliżej nieustalonym dniu od połowy sierpnia do 4 września 2015 roku w tym samym salonie w trakcie świadczenia na jego rzecz pracy, P. R. wziął spodnie marki (...) o wartości 99,99 zł i nie płacąc za nie należności, zabrał je wychodząc z pracy, po czym sprzedał nieustalonej osobie za niższą kwotę.

Obwiniony P. R. nie był karany przez tutejszy sąd za wykroczenia (vide k. 52), nie był też karany za przestępstwa (vide k. 12).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków P. C., A. A. i K. Ż., a także na podstawie pierwszych wyjaśnień złożonych przez obwinionego w toku czynności wyjaśniających. Z kolei wyjaśnieniom obwinionego złożonym jako drugie w toku czynności wyjaśniających oraz na rozprawie Sąd odmówił wiarygodności.

Obwiniony P. R. wysłuchany na rozprawie nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, stwierdził, iż w dniu kiedy został zatrzymany, dokonał zakupu bluzy, tylko nie miał paragonu. Szukał tego paragonu w szatni, jednak nie znalazł go. Z kolei przesłuchiwany przez policję w dniu 11.09.2015r. niedługo po zatrzymaniu go w sklepie, obwiniony przyznał się do postawionego mu zarzutu kradzieży bluzy (...), przyznał się również do kradzieży sprzętu narciarskiego oraz spodni dresowych o wartości 100 zł. Wskazał, że skradzione towary sprzedawał nieznanym mu osobom za połowę ceny sklepowej. Z kolei przesłuchany po raz drugi w toku czynności wyjaśniających w dniu 30.10.2015. po przedstawieniu mu dodatkowego zarzutu kradzieży spodni o wartości 99,99 zł, obwiniony nie przyznał się do popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów. Obwiniony wyjaśnił na rozprawie, iż będąc przesłuchiwany pierwszy raz był naciskany przez panią dyrektor, był zestresowany, dlatego przyznał się do zarzucanej mu kradzieży bluzy. Składając zaś wyjaśnienia drugi raz, był w towarzystwie adwokata i czuł się pewniej.

Świadek A. A. - kierownik działu w sklepie (...), zeznała, że w dn. 11.09.2015r. po pracy zakończonej przez P. R., gdy ten opuszczał salon, w towarzystwie pracownika ochrony poleciła obwinionemu by wyjął z torby rzeczy, które w niej wynosi w celu dokonania zwykłej kontroli. Obwiniony pokazał świadkowi reklamówkę, jednak nie chciał wyjąć z niej rzeczy. Po chwili wahania pokazał zawartość torby i okazało się, że miał w niej jeszcze jedną torbę z bluzą marki (...) ze sklepu (...). Wprawdzie obwiniony twierdził, że bluzę tą zakupił, jednak nie miał paragonu, ponadto świadek wskazała, że ustaliła, iż tego dnia nie została zarejestrowana transakcja sprzedaży tej bluzy i towar ten nadal figurował

na stanie sklepu do sprzedaży, nie widziała też oglądając zapis monitoringu, by obwiniony dokonywał zakupu tej bluzy. Następnie wezwana została dyrektor sklepu, która z obwinionym przeprowadziła rozmowę. W trakcie tej rozmowy obwiniony przyznał się do innych kradzieży, w szczególności wskazał, że dokonał również kradzieży spodni marki (...) o wartości 99,99 zł. Bluza (...) pozostała w sklepie, zaś obwiniony został przekazany policji.

Z kolei świadek **P. C.** - dyrektor sklepu (...), zeznała, że w dn. 11.09.2015r. zadzwoniła do niej kierowniczka drugiej zmiany i poinformowała, iż obwiniony ukradł bluzę, w związku z czym udała się natychmiast do sklepu. Obwiniony został zatrzymany przez pracownika ochrony i A. A., i przy jego kontroli znaleziono bluzę. Wprawdzie obwiniony w rozmowie z nią wypierał się dokonania kradzieży, to ostatecznie przyznał, iż przez dłuższy czas wynosił towary ze sklepu.

Również pracownik ochrony **K. Ż.** potwierdził, że w trakcie kontroli P. R. dokonywanej po zakończeniu pracy wraz z A. A., gdy zamierzał opuścić sklep, ujawnili, iż obwiniony w posiadanej przy sobie torbie ma rzeczy, których nie chce okazać do kontroli. Następnie jednak okazało się, że w torbie miał bluzę ze sklepu, za którą nie zapłacił, nikt z pracowników mu jej nie sprzedał.

Z kolei świadek **M. B.** - pracownik sklepu, zeznała, iż P. R. został zatrzymany, gdy wynosił ze sklepu jakąś kurtkę bądź bluzę i zabrany na rozmowę z panią dyrektor. Ponadto zeznała, iż nie sprzedawała obwinionemu tego towaru, który wynosił ze sklepu, gdy został zatrzymany. Również **P. M.** wskazała, że wie o zatrzymaniu obwinionego w sprawie białej kurtki. Tego dnia pracowała w sklepie, jednak towaru tego obwinionemu nie sprzedawała. Także **R. M.** zeznał, że wie o kradzieży zarzucanej obwinionemu jednak bliższych szczegółów nie znał, nie sprzedawał też tego towaru obwinionemu.

Ponadto sąd wysłuchał **B. K.**, zatrudnioną do sprzątania salonu (...), która zeznała, że słyszała, iż obwiniony dokonał kradzieży, nie znała jednak szczegółów, nie widziała by robił dla siebie zakupu w dniu, kiedy miał dokonać kradzieży. Nadto zeznała, iż znalazła następnego dnia w szatni zabezpieczenie z bluzy, która miała być skradziona. Sąd wysłuchał również **M. C.** - także pracownika (...), który zeznał, że widział tylko, jak obwiniony z kierowniczką szli do biura. Świadek słyszał, że chodziło o kradzież bluzy, nie widział nic dziwnego w dniu kradzieży, nie widział też by obwiniony kupował tą bluzę..

W tym stanie rzeczy analiza zeznań świadków P. C., A. A. i K. Ż. pozwoliła na jednoznaczne stwierdzenie, iż obwiniony w żadnym razie nie zakupił bluzy, którą miał w torbie wychodząc ze sklepu po pracy w dniu 11.09.2016r. Świadkowie jednoznacznie wskazali, iż obwiniony zmieszał się kontrolą i wprawdzie twierdził, że bluzę kupił, to jednak nie posiadał paragonu, nadto ustalili, że tego dnia nie zakupił tej bluzy samodzielnie, nikt mu też tej bluzy nie sprzedawał. W ogóle nie zarejestrowano takiej transakcji w dniu 11.09.2015., zaś przedmiotowa bluza była jedynym egzemplarzem, który nadal widniał na stanie sklepu nie sprzedany i był to egzemplarz, który obwiniony próbował wynieść ze sklepu. Świadkowie A. A. i P. C. wskazały również, że obwiniony dokonał w okresie wcześniejszym kradzieży spodni (...) o wartości 99,99 zł, zaś w rozmowie po zatrzymaniu ostatecznie przyznał się do tych kradzieży i innych. Nie są zatem wiarygodne wyjaśnienia obwinionego z rozprawy i drugie złożone w toku postępowania wyjaśniającego policji. Z kolei wyjaśnienia złożone na policji w tym samym dniu, w którym został obwiniony zatrzymany, całkowicie korespondują z twierdzeniami świadków, są jednoznaczne, jasne i logiczne. Z pewnością nie były składane pod przymusem, skoro osoba przesłuchująca obwinionego była obiektywna i niezależna w sprawie, nie miał więc czego obawiać obwiniony. Oczywisty jest zatem wniosek, iż obwiniony w dniu 11.09.2015r. zabrał bluzę (...) i próbował ją wynieść ze sklepu nie płacąc za nią należności. Konkluzję taką potwierdza również analiza zestawienia sprzedaży towarów z dnia 11.09.2015r., w którym przedmiotowa bluza w ogóle nie widnieje (vide k. 82-98), co potwierdził pokrzywdzony (vide k. 128) oraz świadek P. M.. Zatem wbrew twierdzeniom obwinionego, nie zakupił on tej bluzy, nie mógł też zgubić paragonu. Podkreślić też należy, iż zdaniem Sądu obwiniony zmienił swoje wyjaśnienia nie dlatego, że te pierwsze zostały złożone pod przymusem, ale dlatego że działał za radą adwokata i dzień przed drugim wysłuchaniem w charakterze osoby podejrzanej o popełnię wykroczenia, wystąpił przeciwko pracodawcy z powództwem o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę (vide k. 31-32, 148-164). Obwiniony zatem wraz z obrońcą po prostu zmienili linię obrony tylko i wyłącznie na potrzeby postępowania przeciwko pracodawcy w celu uzyskania odszkodowania.

Gdy obwiniony składał pierwsze wyjaśnienia, taka myśl z pewnością jeszcze mu nie świłała i decyzja z wystąpieniem z powództwem została podjęta w późniejszym czasie, stąd też zmiana linii obrony obwinionego.

Ponadto ustalone fakty z dnia 11.09.2015r. potwierdzając zeznania pozostałych pracowników sklepu przesłuchanych na rozprawie, z których nikt obwinionemu bluzy nie sprzedawał. Ponadto o przygotowaniach obwinionego do dokonania kradzieży bluzy świadczyć muszą zeznania B. K., która sprząając szatnię kolejnego dnia, znalazła zabezpieczenie usunięte z bluzy (...).

Za rzetelnie sporządzone Sąd uznał również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony P. R. dopuścił się zarzucanych mu czynów wyczerpujących znamiona wykroczeń z art. 119§1 i 2 kw w zw. z art. 11§2 kw oraz z art. 119 § 1 kw.

Art. 119§1 kw stanowi, iż karze podlega ten, kto kradnie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zachowanie sprawcy musi, zatem polegać na wyjęciu mienia spod władztwa innej osoby, najczęściej właściciela. Z kolei §2 tego artykułu stanowi, iż karalne jest również usiłowanie kradzieży, a - zgodnie z art. 11§1 kw - odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

I takie też sytuacje miały miejsce w przedmiotowej sprawie.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, w dniu 11 września 2015 roku ok. godz. 17:05 P. R. po uprzednim przygotowaniu do wyniesienia bluzy (...) o wartości 189,99 zł, usunięciu z niej zabezpieczenia elektronicznego, schował tą bluzę do torby. Torbę tą chciał wynieść ze sklepu, jednak w trakcie zwyczajowej i dokładnej kontroli przeprowadzonej przez pracownika ochrony i kierownika zmiany, bluza ta została ujawniona w torbie obwinionego i zatrzymana w sklepie. Zatem obwiniony zmierzał bezpośrednio do dokonania kradzieży, jednak próba ta została odkryta i obwiniony został zatrzymany przed opuszczeniem sklepu. Zatem obwiniony popełnił wykroczenie usiłowania kradzieży i chociaż oskarżyciel publiczny zarzucał obwinionemu dokonanie w dniu 11.09.2016r. kradzieży, to jednak nie wychodząc poza przedmiot sprawy, w ramach tego zarzutu sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119§1 i 2 kw w zw. z art. 11§1 i 2.

Ponadto zarzucono obwinionemu, iż w przedziale czasu od połowy sierpnia do 4 września 2015 roku, dokonał kradzieży spodni (...) o wartości 99,99 zł. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd uznał ten zarzut za zasadny w całości - pracownicy sklepu stwierdzili niedobór takich spodni, zaś obwiniony tak w rozmowach tuż po zatrzymaniu oraz w przesłuchaniu po zatrzymaniu w dniu 11.09.2015r., przyznał się, że spodnie takie wyniósł ze sklepu i sprzedał je nieustalonemu klientowi. Uznać zatem należało obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119§1 kw, tj. kradzieży spodni w bliżej nieustalonym dniu we wskazanym okresie czasu.

Wymierzając za te wykroczenia łącznie jedną karę na podstawie art. 9§2 kw, stosując się do treści art. 119§1 kw, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę.

Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy, warunków osobistych obwinionego, jego niekaralności za podobne czyny, Sąd doszedł do przekonania, iż wobec obwinionego orzeczenie kary wolnościowej będzie wystarczające. Sąd uznał, iż adekwatna do zawinienia i wartości ukradzionych towarów będzie grzywna w kwocie 1000 zł - grzywna jest surowa, a to z tego przede wszystkim względu, iż obwiniony przecież nadużył zaufania jakim darzył go pracodawca i działał na jego szkodę.

Ponadto art. 119§4 kw daje możliwość orzeczenia obowiązku zapłaty równowartości ukradzionego mienia, jeżeli szkoda nie została naprawiona. A że ta nie została dotąd naprawiona, nie odzyskano skradzionych spodni (...), dlatego

Sąd uznał za zasadne nałożenie na obwinionego obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. kwoty 99,99 zł, stanowiącej równowartość ukradzionych spodni.

Ponadto sąd był zobowiązany zaliczyć obwinionemu na poczet orzeczonej kary, okres zatrzymania w dniu 11.09.2015r. Skoro w tym dniu obwiniony został zatrzymany na gorącym uczynku i przekazany policji, dzień ten należało uznać za równoważny grzywnie w kwocie 200 zł, stosowanie do art. 82§3 kw.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 100 złotych opłaty, nie dopatrując się okoliczności uzasadniających zwolnienie go od tego.